

РЕШЕНИЕ

№ 2680

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **313** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.197 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение №ПО-123/10.12.2021 година на Заместник- директор ТД на НАП- С., с което последният на основание чл.197 от ДОПК оставил без уважение жалбата на [фирма] срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки от 01.12.2021 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност и незаконосъобразност на Решението и на издаденото Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Иска се отмяна на решението и отмяна на Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

В съдебно заседание, жалбоподателят- [фирма]- [населено място], редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по жалбата- Заместник-директор ТД на НАП--гр. С., редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт А. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства ,ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед ЗЦУ-ОПР-30/26.08.2021 година Изпълнителен директор на

НАП оправомощил П. Н. Г.- И.д. Заместник- директор ТД на НАП- [населено място] да изпълнява правомощията на Директор ТД на НАП- С. при отсъствие / законоустановен отпуск, командировка и други на Е. М. Н.- и.д. Директор ТД на НАП- [населено място].

Със Заповед №667/30.09.20221 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място] Н. Г. е преназначен на длъжността Заместник- директор ТД на НАП- С., считано от 19.11.2021 година.

Със ЗВР от 10.11.2021 година на Началник сектор“ Ревизии“ при ТД на НАП- С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] , определен е състава на ревизиращия екип, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди.

На 01.12.2021 година публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място] с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, изх. № С210022-023-0003301, наложил предварителни обезпечителни мерки на [фирма]-запор върху налични и постъпващи суми по сметка, находяща се в една търговска банка и забранил разпореждане със запорираното имущество .

Запорното съобщение е връчено в банката на 01.12.2021 година .

На 03.12.2021 година дружеството- жалбоподател депозирало жалба до Директор ТД на НАП срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

На 10.12.2021 година Заместник- директор ТД на НАП- С. оставил жалбата на дружеството-жалбоподател без уважение срещу Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Решението е връчено на 15.12.2021 година на електронния адрес на жалбоподателя.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.197 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения различни от сочените в нея.

При проверката законосъобразността на решението, съдът следва да провери дали е издадено от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално правните и материално- правните разпоредби.

Обжалваното решение е издадено от некомпетентен орган- Заместник-директор ТД на НАП. Постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121](#) - в 7-дневен срок, от получаването на жалбата. Решението по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на жалбоподателя, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя и на публичния възискател. Непроизнасянето на решаващия орган в сроковете по ал. 1 се смята за потвърждение на постановлението, което може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне.Съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121, ал. 1](#) и [чл. 195, ал. 5](#). Решението на административния съд не подлежи на обжалване. Трети лица могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от публичния изпълнител,

само когато той я е наложил върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната. Изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му.

В текста на чл.197 от ДОПК не е предвидена възможност Директор ТД на НАП да делегира правомощията си на друг орган. В случая, от самото решение е видно, че то е издадено от П. Г.–Заместник- директор на ТД на НАП и именно в това му качество на Заместник- директор ТД на НАП, а не в качеството и на Директор ТД на НАП, действащ като такъв към датата на издаване на решението въз основа на изрична Заповед на Изпълнителен директор на НАП. Обстоятелството, че по делото се съдържа Заповед от 26.08.2021 година на Изпълнителен директор на НАП, с която той е оправомощил П. Н. Г. – И. д. заместник- директор ТД на НАП при отсъствие на И.д. Директор ТД на НАП- Е. М. Н. да изпълнява правомощията на Директор ТД на НАП, не може да обуслови компетентност на Заместник- директор ТД на НАП да се произнася по жалби срещу Постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки, защото на първо място, със Заповедта от 16.08.2021 година са предоставени права на И.д. заместник- директор ТД на НАП да изпълнява правомощията на И.Д Директор ТД на НАП- С. при отсъствие на Директор ТД на НАП- С.. На второ място, на дата 30.09.2021 година / след издаване на Заповедта от 16.08.2021 година П. Г. е преназначен на длъжността- Заместник- директор ТД на НАП и няма доказателства след неговото преназначаване да има нова Заповед на Изпълнителен директор на НАП- [населено място], която му дава право при отсъствие на Директор ТД на НАП- [населено място] да изпълнява правомощията на Директор ТД на НАП при негово отсъствие. На следващо място, към датата на издаване на решението, липсват доказателства Е. М. Н. да е отсъствал и да е бил в невъзможност да изпълнява задълженията си и и към тази дата отново липсва надлежно оправомощаване на Заместник директор ТД на НАП- С. да изпълнява правомощията на Директор ТД на НАП.

В решението изрично е посочено, че то се издава от името на Заместник- директор ТД на НАП, а не от името на Директор ТД на НАП или пък да е издадено от името на Директор ТД на НАП и да е подписано със запетая от страна на Заместник-директор ТД НАП. Напротив подписано е изрично от Заместник- директор ТД на НАП именно в това му качество, не в качеството на заместващ Директор ТД на НАП или пък да е издадено от името на Директор ТД на НАП, но с отбелязването, че е подписано от Заместник- директор ТД на НАП, но действащ в качеството на Директор ТД на НАП въз основа на изрична заповед за заместване на Директор ТД на НАП. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността

за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

В случая обжалваното Решение е издадено не от името на Директор ТД на НАП-С. а от името на Заместник-директор ТД на НАП-С. и то именно в това му качество на Заместник-директор ТД на НАП-С.. При казаното по – горе, Заместник – директор ТД на НАП не притежава правомощия по силата на чл.197 и сл. от ДОПК именно в това си качество да се произнася по жалби срещу Постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Правомощия да се произнася по жалби срещу Постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки има само и единствено Директор ТД на НАП“, не и Заместник-директор ТД на НАП-С. в това му качество. Посочването в Решението, че то се издава от Заместник-директор ТД на НАП действащ в качеството на Директор ТД на НАП-С. не може да доведе до извод, че решението е и издадено от името на Директор ТД на НАП-С. още повече, че то е издадено и подписано от Заместник – директор ТД на НАП – С. на собствено основание, а не както е при хипотезата на заместване - актът винаги и безусловно се издава от името на замествания, а не от името на заместващия/ какъвто е процесният случай/, при което е налице липса на компетентност у издателя на акта той в това му качество- Заместник -директор ТД на НАП- С., да се произнася по жалби срещу Постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Липсата на компетентност у издателя на Решението, прави последното нищожно. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически/административни актове/,компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК/приложим по силата на препращащата норма на параграф 2 от ДОПК/.Липсата на компетентност у издателя на обжалваното решение, прави последното нищожно, непораждащо правни последици и предполага обявяването и, и административната преписка следва да

върната на компетентния орган- Директор ТД на НАП- С. за ново произнасяне, при което в случай на заместване на същия , актът следва да бъде издаден от името на Директор ТД на НАП- софия, а не от Заместник- директор ТД на НАП- софия в това му качество. При новото разглеждане, компетентният орган следва да отговори на всички доводи в жалбата и да разгледа спора по същество.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на жалбоподателя следва да се присядат направените разноски в размер на 50 лева-заплатена държавна такса. Жалбоподателят е представляван от адвокат, но в представеното пълномощно липсва договорено, респективно на това заплатено адвокатско възнаграждение. С представянето на списък на разноските по [чл. 80 ГПК](#), не отпада задължението на страната да представи и самия Договор, в който е уговорено възнаграждението. Горното е необходимо, за да прецени съдът дали е налице пълно тъждество между договореното и реално заплатеното възнаграждение, а в конкретния случай такива доказателства липсват. Съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат ,когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка/ аргумент от Тълкувателно решение по [Тълкувателно дело № 6/2012 г.](#) на ОС на ГК и ТК и разясненията по т.1 от същото не водят до извод, различен от горния. В този смисъл е Определение № 10681 от 28.08.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8610/2016 г., VII о., докладчик съдията Д. М..

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.268,ал.2, ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА НА Решение №ПО-123/10.12.2021 година на Заместник- директор ТД на НАП- С., с което последният на основание чл.197 от ДОПК оставил без уважение жалбата на [фирма] срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки от 01.12.2021 година.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ЗАМЕСТНИК- ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма] ГР. С. СУМАТА ОТ 50 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП- С..

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.197 от ДОПК.

СЪДИЯ: